

Tey dríva á frá vinstri Karin Joensen, Eiríkur Joensen, Heidi Eliassen, Leila Gard og Anni Nielsen

Rógvi Nielsen, stjóri á Nordaling og Nordex í Oyndarfirði:

Alingini tørvar eina stóra fiska-sølu og góðan ein vrakarastovn

– Føroyski alifiskurin hevur ov ringt orð á sær hjá keyparunum úti í heimi. Hetta kemst av at av og á fer vanaligur alifiskur av landinum og hesin spillur fyri alla vinnuna. Við einum vrakarastovni kunnu vit fáa trygd fyri at tað sum fer av landinum er kannað og selt undir tí flokki, sum fiskurin hoyrir heima, sigur stjóri á sláturvirkinum og alistøðini í Oyndarfirði

Margretha Hansen leggur laksin í kassar

Oyndarfjørður: Byggin, sum mangan lá steinneyð í virkisloysi, tá alivinnan var í hæddini í glæsiligu áttati-árunum, heystar nú fruktirnar av miðvisum arbeiði, at ala fisk á fjørðinum. At taka, blóðga og kryvja, síðan pakka fiskin og senda hann av landinum. Sjálvdan er tað ein fyrimunur at vera seinur á sjóvarfallinum, men oyndarfirðingar fóru tibatúr ikki undir alingina fyrr enn fyrsta stóra nosið innan aling kring landið var av. Tíðin, tá hvør Hanus og Janus spældi alimillióningur í læntum fjørðum og koyrdi í fyrraparts- og seinnapartsjeppum, sunnudagar í breiðhjólalum poleraðum dollargrinum. So komu tvingiselsurnar. Oyndarfirðingar kundu læra av mistøkunum aðrir høvdu gjørt og við varsemi og ídni,

og eitt sindur av hepn, hevur tað eydnast teimum at evna eitt arbeiðspláss, sum árliga kann útflýta 800 tons av feskum laks til eura-pæiska marknaðin. Nakað teir ikki vistu framanundan er teimum greitt nú, Oyndarfjørður er ein av teimum bestu fjørðunum í landinum til aling. Um-støðurnar á landi eru eisini framúr. Ein trygg og góð havn og eitt fyrstaflokks-virki, sum verður leigað frá kommununi fyri ein rimuligan penga.

Vit eru stødd á kryv-jingarvirkinum hjá Norð-aling í Oyndarfirði. Tað er hósdagur og omankava er. Fjöllini kring fjørðin hevja seg vejdug upp móti loftinum. Útsynningurin byrjar at gera um seg út eftir fjørðinum. Seinni regnar. Uttanfyrí hoyrist rómurin

frá kátum børnum í kava-kríggi, og máli á kátum monnum, sum standa og blóðga í kuldunum. Teir eru væl dubbaðir, skorreyðir av kuldunum og balstýrigum sterkum laksum. Dampurin stendur úr munnum og blóðið rennur úr hvassa blóðingarknivinum.

Níðri í havnini liggur ein alingur og í honum gongur laksurin og biður eftir, at hann verður tikin. Laksurin verður hovaður varisliga upp og so standa menn klárir av blóðga.

Ein kvinna kemur út úr kryv-jingarvirkinum og biður teir íki vera so kvikar at koyra laksin inná virkið. Hann er ov livandi og laksur er sterkur fiskur. Teir seinastu vörmirir skulu helst verða slignir, áðrenn hann verður sprettur og garna má tiknast úr. Á havnalagnun